

Vpád Hunov.

Ráno som sa zobúdzať na to, ako sa moja mama pošepky modlila k bohu. Otec tam nebol, pravdu povediac ani len netuším, kde bol. Zaželal som mame dobré ráno a dal pusu na líčko. Ako každé ráno, išli sme hneď do kostola. Bol to Kostol kráľa Pribinu. Tento názov kostola si pamätám, pretože to bol jediný kostol široko ďaleko a ešte k tomu bol pomenovaný podľa toho najlepšieho kráľa vôbec. Pred kostolom bežal Pribinov poslíček. Bežal ako o život. Neprišlo mi to veľmi normálne, ale nemal som chuť to riešiť. Mama bola v kostole dosť čudná. Nikdy inokedy sa nesprávala tak ako dnes. Dvakrát sa pomodlila za mňa a dva krát za otca. Bolo to veľmi zvláštne a mne začalo dochádzať, o čo asi ide: poslíček, otec preč, mamino čudné správanie a chaos na ulici. Mohlo to znamenať iba jediné. Huni, ktorí sa chystajú na naše mesto. A zrazu, keď som ešte len obedoval, ľudia vonku začali kričať a nechali sa pohltiť panikou. Všetci kričali niečo o pohrome a o vpádoch na Nitriu. Celý rozklepaný som vyšiel von aj s mojou mamou, ktorá ma držala tak silno, že ma ruka bolela ešte 10 minút. Ani som nevidel kto nás viedol, ale predpokladám, že to bol niekto z Pribinových ľudí. Až teraz mi prišlo na um, kam to vlastne ideme. Pred nedávnym pripravovali chlapi spolu s otcom tajný plán. Hneď ma mohlo napadnúť, že ideme do podzemných chodieb. V polovičke cesty som sa mame vyšmykol aj napriek tomu, že ma držala ako kliešť. Každý do mňa šťuchol a dokonca ma aj môj sused postrčil. Bola to hrôza a ako ma každý posotil, ocitol som sa až na trhovisku. Všetci boli preč a bolo počuť iba pochod bojovníkov .

Spoza rohu som videl Hunov. Báľ som sa. Začal som cívať až ma zastavil náraz do našich bojovníkov. Pribina stál na ich čele. Jeden z jeho ľudí ma odviedol do podzemných chodieb. Mamu som hľadal asi hodinu. Na zemi bol kúsok voskovej tabuľky a uhlie. A tým práve píšem môj príbeh.

Adrián Vojtela, 13 rokov